

Az apa útra készül. Gépkocsiba száll, hogy az állomásra hajtasson. Búcsúzik családjától. Lehajol hatéves fiacskájához, hogy megcsókolja.

– Hová utazol, apa? – kérdi a gyerek.

– Bécsbe – felel az apa.

– És mikor jössz vissza?

– Holnap – hangzik a válasz.

– Akkor nem is érdemes megcsókolni téged – mondja a kislány.

Sarkon fordul és odábbáll ...

1933. július 18., kedd, 7. old.

Körkép

A kutya már nem volt fiatal. De eddig – miért, miért nem – még nem ismerte az anyai örömeket.

A ház cicájának egy szép napon hat apró, édes, puha, vaksi kölyke született. S a kutyus halálos irigységgel nézte a boldog cicamamát s az apróságot. Próbált közeledni, barátkozni, de a macska annyira féltette kölykeit, hogy erre az időre fölmondta azt a barátságot is, amely eddig fönállt közöttük.

A gyermek utáni vágy azonban mindent elsőprő erővel tört ki a kutyusból.

Egész nap a szoba másik sarkában lapult. Onnan leste a családi életet. Abban a pillanatban pedig, amikor a macska rövid időre kiment a szobából enni, a kutyus a cicakölykek mellett termett, végignyalta, végigsimogatta, végigdörzsölte őket, kissé meg is pofozta, s mire az anyjuk visszajött, ő már megint a szoba sarkában lapult, mintha mi sem történt volna, s várt a legközelebbi alkalomig.

•

Bolíviából érkezett magyar hölgytől hallottuk ezt az angol világöntudatra jellemző esetet.

A rendőr főnök maga elé vezettette az éjszakai csön dháborításért bekísért angol tengerészt.

– Nem szégyenli magát idegen létére ekkora zenebonát csapni? – kérdezte tőle, szigorúan.

Az angol fiú eleinte szólni se tudott.

– Én idegen vagyok? – méltatlankodott később. – Kikérem magamnak. Én angol vagyok. Én sehol se vagyok idegen – mondta nyugodtan, mélységes önérzettel.

1933. július 21., péntek, 7. old.

Pesti utca

Pannika hároméves. Pesti bérpalotában, kőházak között nőtt föl ekkorára. Legtávolabbi kirándulása ez ideig a dunaparti sétány volt.

A napokban falura vitték, erdő mellé, nyaralni. Este fáradtan aludt el. De kora hajnalban már kinyitotta fekete szemét.

– Anyu, anyu, a rádió – ébresztette föl édesanyját lelkendezve.

Odakünn teli torokkal csattogott a madárdalos erdő.

Pannika először hallott „igazi” madárcsiripelést.

•

Az uszodapart fővenyén idősebb hölgy ül fürdőruhában, s szorgalmasan horgol egy pár divatos-lyukacsos fehér kesztyűt.

Csitri fruska sebesen odaszól az ismeretlen nőnek:

– Jaj de szép ez a kesztyű. Úgy kellene nekem is egy pár. Mennyiért horgolna nekem a néni?

A hölgy ráemeli a ma gyermekére finom, fáradt szemét, s csöndesen csak ennyit mond:

– Pénzért nem horgolok, fiam. De cserébe nagyon szívesen. Ha van egy László Fülöp festménye, örömet elcserélem érte. Műgyűjtő vagyok.